

ЗАТВЕРДЖЕНО
Рішення Вченої ради
НДІ правотворчості та науково-правових
експертиз Національної академії
правових наук України
від 14 вересня 2023 р., протокол № 8
Голова Вченої ради

Олексій КОТ

ПОЛОЖЕННЯ
ПРО ОРГАНІЗАЦІЮ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ
В НАУКОВО-ДОСЛІДНОМУ ІНСТИТУТІ ПРАВОТВОРЧОСТІ
ТА НАУКОВО-ПРАВОВИХ ЕКСПЕРТИЗ
НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ ПРАВОВИХ НАУК УКРАЇНИ

Київ - 2023

1. Загальні положення

1.1. Освітній процес у Науково-дослідному інституті правотворчості та науково-правових експертиз Національної академії правових наук України (надалі – Інститут) з підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії ґрунтується на нормативних положеннях Конституції України, Закону України «Про освіту», Закону України «Про вищу освіту», Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Національної рамки кваліфікацій», постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Ліцензійних умов провадження освітньої діяльності», постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти», постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах)», постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії», наказу Міністерства освіти і науки України «Про особливості запровадження переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 29 квітня 2015 року № 266», наказу Міністерства освіти і науки України «Про затвердження стандарту вищої освіти зі спеціальності 081 Право для третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти», Національного класифікатору України (класифікатору професій ДК 003:2010), міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, інших актів законодавства України з питань освіти і науки та інших локальних нормативних актів.

1.2. Освітній процес у Науково-дослідному інституті правотворчості та науково-правових експертиз Національної академії правових наук України – це система науково-методичних і педагогічних заходів, спрямованих на розвиток здобувача вищої освіти ступеня доктора філософії шляхом формування та застосування його загальних та фахових компетентностей.

1.2.1. Освітній процес в Інституті з підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії базується на принципах науковості, верховенства права, забезпечення якості освіти та якості освітньої діяльності, гуманізму, демократизму, людиноцентризму, сприяння утвердженню української національної та громадянської ідентичності, вихованню патріотизму, незалежності здобуття вищої освіти від політичних партій, громадських і релігійних організацій, міжнародної інтеграції та інтеграції системи вищої освіти України у Європейській простір вищої освіти, за умови збереження і розвитку досягнень та прогресивних традицій національної вищої школи, відкритості формування структури і обсягу освітньо-наукової підготовки здобувачів вищої

освіти ступеня доктора філософії, академічної доброчесності, академічної свободи, інших засадах здійснення освітньої діяльності в Україні.

1.2.2. Освітній процес в Інституті з підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії організується з урахуванням можливостей сучасних інформаційних технологій навчання, з використанням елементів дистанційного навчання та орієнтується на формування здобувача вищої освіти ступеня доктора філософії як конкурентоспроможного, інтегрованого у європейський та світовий науково-освітній простір фахівця, науковця, здатного до продукування нових ідей, розв'язування комплексних проблем у галузі професійної та/або дослідницької діяльності, володіння методологією наукової і педагогічної діяльності, а також проведення власного наукового дослідження, результати якого мають наукову новизну, теоретичне та практичне значення.

1.3. У цьому Положенні *терміни* вживаються в такому значенні:

Акредитація освітньої програми – оцінювання якості освітньої програми та освітньої діяльності наукової установи за цією програмою на предмет відповідності стандарту вищої освіти, спроможності виконання вимог стандарту, а також досягнення заявлених у програмі результатів навчання відповідно до встановлених критеріїв оцінювання якості освітньої програми.

Аспірант – вчений, який проводить фундаментальні та (або) прикладні наукові дослідження у рамках підготовки в аспірантурі у закладі вищої освіти/науковій установі для здобуття ступеня доктора філософії.

Викладацька діяльність – діяльність, яка спрямована на формування знань, інших компетентностей, світогляду, розвиток інтелектуальних і творчих здібностей, емоційно-вольових та/або фізичних якостей здобувачів освіти (лекція, семінар, тренінг, курси, майстер-клас, вебінар тощо), та яка провадиться науковим, науково-педагогічним працівником, самозайнятою особою (крім осіб, яким така форма викладацької діяльності заборонена законом) або іншою фізичною особою на основі відповідного трудового або цивільно-правового договору.

Галузь знань – гармонізована з Міжнародною стандартною класифікацією освіти широка предметна область освіти і науки, що включає групу споріднених спеціальностей.

Гарант освітньо-наукової програми – це науковий (науково-педагогічний) працівник, який працює в Інституті за основним місцем роботи, несе відповідальність за якість освітньо-наукової програми та її реалізацію, має науковий ступінь та/або вчене звання за відповідною чи спорідненою з освітньо-науковою програмою спеціальністю.

Група забезпечення спеціальності – група наукових працівників, для яких Інститут є основним місцем роботи, та група науково-педагогічних працівників, залучених для забезпечення освітнього процесу в науковій установі, які відповідають за виконання освітньо-наукової програми за спеціальністю на третьому (освітньо-науковому) рівні вищої освіти, особисто беруть участь в освітньому процесі і відповідають кваліфікаційним вимогам, визначеним Ліцензійними умовами провадження освітньої діяльності, затвердженим

постановою Кабінету Міністрів України від 30 грудня 2015 р. № 1187 (в редакції постанови Кабінету Міністрів України від 24 березня 2021 р. № 365).

Дескриптори Національної рамки кваліфікацій:

- *відповідальність і автономія* - здатність особи застосовувати знання та навички самостійно та відповідально;
- *знання* – осмислена та засвоєна суб'єктом інформація, що є основою його усвідомленої, цілеспрямованої діяльності. Знання поділяються на емпіричні (знання фактів та уявлення) і теоретичні (концептуальні, методологічні);
- *комунікація* – взаємодія осіб з метою передавання інформації, узгодження дій, спільної діяльності;
- *уміння / навички* – здатність застосовувати знання для виконання завдань та розв'язання проблем. Уміння / навички поділяються на когнітивні (що включають логічне, інтуїтивне та творче мислення) і практичні (що включають ручну вправність, застосування практичних способів (методів), матеріалів, знарядь та інструментів).

Доктор філософії – це освітній і водночас науковий ступінь, що здобувається на третьому рівні вищої освіти на основі ступеня магістра. Ступінь доктора філософії присуджується разовою спеціалізованою вченою радою закладу вищої освіти або наукової установи за результатами успішного виконання здобувачем вищої освіти відповідної освітньо-наукової програми та публічного захисту дисертації у разовій спеціалізованій вченій раді.

Європейська кредитна трансферно-накопичувальна система (ЄКТС) – система трансферу і накопичення кредитів, що використовується в Європейському просторі вищої освіти з метою надання, визнання, підтвердження кваліфікацій та освітніх компонентів і сприяє академічній мобільності здобувачів вищої освіти. Система ґрунтується на визначенні навчального навантаження здобувача вищої освіти, необхідного для досягнення визначених результатів навчання, та обліковується у кредитах ЄКТС.

Загальні компетентності – універсальні компетентності, що не залежать від предметної області, але важливі для успішної подальшої професійної та соціальної діяльності здобувача вищої освіти в різних галузях та для його особистісного розвитку.

Здобувачі вищої освіти – особи, які навчаються в Інституті на третьому (освітньо-науковому) рівні вищої освіти з метою здобуття відповідного ступеня

Інтегральна компетентність – узагальнений опис кваліфікації, що виражає її основні компетентнісні характеристики щодо професійної діяльності та/або навчання.

Кваліфікація – офіційний результат оцінювання і визнання, який отримано, коли уповноважена установа встановила, що особа досягла компетентностей (результатів навчання) відповідно до стандартів вищої освіти, що засвідчується відповідним документом про вищу освіту.

Компетентнісний підхід – підхід до визначення результатів навчання, що базується на викладенні їх сутності в термінах компетентностей, спрямованих на

досягнення інтегральних результатів у навчанні, якими є загальні (базові, ключові) і спеціальні (предметні) компетентності здобувачів вищої освіти.

Компетентність – здатність особи успішно соціалізуватися, навчатися, провадити професійну діяльність, яка виникає на основі динамічної комбінації знань, умінь, навичок, способів мислення, поглядів, цінностей, інших особистих якостей.

Кредит Європейської кредитної трансферно-накопичувальної системи – одиниця вимірювання обсягу навчального навантаження здобувача вищої освіти, необхідного для досягнення визначених (очікуваних) результатів навчання. Обсяг одного кредиту ЄКТС становить 30 годин. Навантаження одного навчального року за денною формою навчання становить, як правило, 20-25 кредитів ЄКТС.

Наукові працівники – це особи, які відповідно до трудового договору (контракту) професійно здійснюють наукову, науково-технічну або науково-організаційну діяльність та мають відповідну кваліфікацію незалежно від наявності наукового ступеня або вченого звання.

Науково-педагогічні працівники – це особи, які забезпечують освітній процес в аспірантурі.

Національна рамка кваліфікацій – системний і структурований за компетентностями опис кваліфікаційних рівнів.

Освітньо-наукова програма – єдиний комплекс освітніх компонентів (навчальних дисциплін, індивідуальних завдань, практик, контрольних заходів тощо), спрямованих на досягнення передбачених такою програмою результатів навчання, що дає право на отримання визначеної освітньої та професійної кваліфікації.

Проектна група – визначена наказом директора Інституту група науково-педагогічних та/або наукових працівників, які відповідальні за започаткування освітньої діяльності за спеціальністю 081 Право на третьому (освітньо-науковому) рівні вищої освіти і відповідають кваліфікаційним вимогам, визначеним Ліцензійними умовами провадження освітньої діяльності, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 30 грудня 2015 р. № 1187 (в редакції постанови Кабінету Міністрів України від 24 березня 2021 р. № 365).

Результати навчання – знання, уміння, навички, способи мислення, погляди, цінності, інші особисті якості, які можна ідентифікувати, спланувати, оцінити і виміряти, та які особа здатна продемонструвати після завершення освітньої програми (програмні результати навчання) або окремих освітніх компонентів.

Спеціальні (фахові, предметні) компетентності – компетентності, актуальні для конкретної предметної області, які є важливими для успішної професійної діяльності за певною спеціальністю на певному рівні Національної рамки кваліфікацій.

Спеціальність – гармонізована з Міжнародною стандартною класифікацією освіти предметна область освіти і науки, яка об'єднує споріднені освітні програми, що передбачають

освітні програми, що передбачають спільні вимоги до компетентностей і результатів навчання випускників.

Стейкхолдери – заінтересовані фізичні, юридичні особи, інші суб'єкти, які мають легітимний інтерес щодо освітньої діяльності Інституту, тобто певною мірою залежать від Інституту або можуть впливати на діяльність Інституту, є заінтересованими сторонами в підготовці здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії в галузі знань 08 Право зі спеціальності 081 Право.

Якість вищої освіти – відповідність умов провадження освітньої діяльності та результатів навчання вимогам законодавства та стандартам вищої освіти, професійним та/або міжнародним стандартам (за наявності), а також потребам заінтересованих сторін і суспільства, що забезпечується шляхом здійснення процедур внутрішнього та зовнішнього забезпечення якості.

Інші терміни вживаються у значенні, визначеному Законом України «Про освіту» від 05 вересня 2017 р. № 2145–VIII, Законом України «Про вищу освіту» від 01 липня 2014 р. № 1556–VI, Законом України «Про наукову і науково-технічну діяльність» від 26 листопада 2015 року № 848–VIII.

1.4. Інститут вносить інформацію про здобувачів освіти та викладачів до Єдиної державної електронної бази з питань освіти (ЄДЕБО).

1.5. Підготовка здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії здійснюється в аспірантурі Інституту заочною (денною) або заочною формою здобуття освіти за рахунок коштів юридичних чи фізичних осіб (на умовах контракту).

1.6. Мовою освітнього процесу в аспірантурі Інституту з підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії є державна мова, застосування якої визначається Законами України «Про забезпечення функціонування української мови як державної», «Про вищу освіту» та «Про освіту». Інститут має право прийняти рішення про викладання однієї, кількох навчальних дисциплін, виконання індивідуальних завдань та проведення контрольних заходів англійською мовою, за умови що усі здобувачі вищої освіти, які вивчають відповідні навчальні дисципліни, володіють англійською мовою.

1.7. Організація освітнього процесу за третім (освітньо-науковим) рівнем в Інституті здійснюється відповідно до Європейської кредитної трансферно-накопичувальної системи (далі – ЄКТС).

1.8. Освітня діяльність на третьому (освітньо-науковому) рівні вищої освіти здійснюється за відповідною ліцензією.

1.9. Права та обов'язки Інституту та здобувача вищої освіти ступеня доктора філософії щодо надання освітніх послуг за третім (освітньо-науковим) рівнем визначаються договором, локальними актами Інституту, законодавством України.

1.10. Здобуття освітнього ступеня доктора філософії зі спеціальності 081 Право відбувається на основі освітнього ступеня магістра зі спеціальностей 081 Право або 293 Міжнародне право або освітньо-кваліфікаційного рівня спеціаліста.

1.11. Особа має право здобувати ступінь доктора філософії під час навчання в аспірантурі. Особи, які професійно здійснюють наукову, науково-технічну або науково-педагогічну діяльність за основним місцем роботи, мають право здобувати ступінь доктора філософії поза аспірантурою, зокрема під час перебування у творчій відпустці, за умови успішного виконання відповідної освітньо-наукової програми та публічного захисту дисертації у разовій спеціалізованій вченій раді.

1.12. Нормативний строк підготовки доктора філософії в аспірантурі становить чотири роки.

2. Організація освітнього процесу з підготовки здобувачів наукового ступеня доктора філософії

2.1. Освітній процес – це інтелектуальна, творча діяльність у сфері вищої освіти і науки, що провадиться в Інституті через систему науково-методичних і педагогічних заходів та спрямована на передачу, засвоєння, примноження і використання знань, умінь та інших компетентностей у осіб, які навчаються, а також на формування гармонійно розвиненої особистості.

2.1.1. Науково-методичне забезпечення та організацію діяльності аспірантури і докторантури Інституту здійснює вчена рада.

2.1.2. Організація освітнього процесу здійснюється відділами Інституту.

2.2. Основним нормативним документом, що визначає організацію освітнього процесу в Інституті, є навчальний план.

2.2.1. Гарант разом з членами проєктної групи на підставі відповідної освітньо-наукової програми розробляє навчальний план, що визначає перелік та обсяг освітніх компонентів у кредитах ЄКТС, їх логічну послідовність, форми організації освітнього процесу, види та обсяг навчальних занять, графік навчального процесу, форми поточного і підсумкового контролю, що забезпечують досягнення здобувачем освітньо-наукового ступеня доктора філософії програмних результатів навчання.

2.2.2. Навчальний план затверджується Вченою радою Інституту.

2.3. Освітньо-наукова програма та навчальний план аспірантури є основою для формування аспірантом індивідуального навчального плану та індивідуального плану наукової роботи, які погоджуються з науковим керівником та затверджуються Вченою радою Інституту протягом двох місяців з дня зарахування особи до аспірантури.

2.3.1. Індивідуальний навчальний план аспіранта повинен містити перелік дисциплін за вибором аспіранта в обсязі, що становить не менш як 25 відсотків загальної кількості кредитів ЄКТС.

2.3.2. За виконання індивідуального навчального плану відповідає здобувач вищої освіти ступеня доктора філософії. Відповідальним за набуття результатів навчання (компетентностей), якими повинен оволодіти здобувач вищої освіти, є науковий керівник. Контроль за виконанням індивідуального навчального плану здобувача вищої освіти ступеня доктора філософії здійснює науковий керівник,

відповідний відділ Інституту, науковий співробітник Інституту, на якого покладено обов'язки координації діяльності аспірантури.

2.3.3. Індивідуальний навчальний план аспіранта може бути змінено за погодженням із науковим керівником аспіранта у разі внесення змін до освітньо-наукової програми та в інших випадках, встановлених законодавством. Внесення змін до індивідуального навчального плану затверджується Вченою радою Інституту.

2.4. Усі аспіранти незалежно від форми навчання зобов'язані відвідувати аудиторні заняття і проходити всі форми поточного та підсумкового контролю, передбачені індивідуальним навчальним планом аспіранта та освітньо-науковою програмою аспірантури Інституту.

2.4.1. Допускається вільне відвідування аспірантами лекційних занять за узгодженням з викладачем відповідної навчальної дисципліни.

2.4.2. Розклад занять на семестр складає науковий співробітник Інституту, на якого покладено обов'язки координації діяльності аспірантури.

2.4.3. Розклад занять на семестр доводиться до відома викладачів та аспірантів не пізніше ніж за п'ять днів до їхнього початку та розміщується на веб-сайті Інституту.

2.5. Засвоєння аспірантами навчальних дисциплін може відбуватися на базі Інституту, до якого зарахований аспірант, а також в рамках реалізації права на академічну мобільність - на базі інших закладів вищої освіти (наукових установ) у порядку, визначеному Положенням про академічну мобільність здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії, затвердженим Вченою радою Інституту.

2.5.1. Вчена рада Інституту має право прийняти рішення про визнання набутих аспірантом в інших закладах вищої освіти (наукових установах) компетентностей (зарахувати кредити ЄКТС) з однієї чи декількох освітніх компонент (навчальних дисциплін, практик), обов'язкове здобуття яких передбачено освітньо-науковою програмою аспірантури Інституту.

2.6. Освітній процес навчання в аспірантурі Інституту проходить за семестрами. Складовою частиною навчального плану є Графік навчального процесу, який і визначає поетапність проведення теоретичного навчання (аудиторних занять, самостійної роботи), екзаменаційних сесій, педагогічної практики, канікул, підготовки дисертації.

2.7. Аудиторне навантаження навчальних дисциплін, які пропонуються на денній формі навчання на третьому рівні вищої освіти, повинно бути, як правило, не меншим, ніж 1/4 від загального освітнього навантаження, визначеного для цієї навчальної дисципліни. Навчальний час, відведений для самостійної роботи аспіранта, регламентується навчальним планом і повинен становити, як правило, не більше, ніж 3/4 загального обсягу навчального часу, відведеного для вивчення конкретної навчальної дисципліни.

2.7.1. Аудиторне тижневе навантаження за денною формою навчання при підготовці здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії не може перевищувати, як правило, 18 годин.

2.8. Аудиторне навантаження навчальних дисциплін, які пропонуються на заочній формі навчання на третьому рівні вищої освіти, повинно бути, як правило, не менше ніж 1/10 годин навантаження з навчальних дисциплін від запланованих кредитів (ЄКТС).

2.8.1. Тривалість настановних занять, складання заліків та іспитів на заочній формі навчання не може перевищувати 40 календарних днів за навчальний рік.

2.9. Обсяг освітньої складової освітньо-наукової програми підготовки доктора філософії становить 45 кредитів ЄКТС.

2.9.1. Освітньо-наукова програма аспірантури Інституту має включати не менше чотирьох складових, що передбачають набуття аспірантом таких компетентностей відповідно до Національної рамки кваліфікацій:

- здобуття глибоких знань із спеціальності, за якою аспірант проводить дослідження, зокрема засвоєння основних концепцій, розуміння теоретичних і практичних проблем, історії розвитку та сучасного стану наукових знань за обраною спеціальністю, оволодіння термінологією з досліджуваного наукового напрямку в обсязі кредитів ЄКТС відповідно до стандарту вищої освіти;

- оволодіння загальнонауковими (філософськими) компетентностями, спрямованими на формування системного наукового світогляду, професійної етики та загального культурного кругозору в обсязі кредитів ЄКТС відповідно до стандарту вищої освіти;

- набуття універсальних навичок дослідника, зокрема усної та письмової презентації результатів власного наукового дослідження українською мовою, застосування сучасних інформаційних технологій у науковій діяльності, організації та проведення навчальних занять, управління науковими проектами та/або складення пропозицій щодо фінансування наукових досліджень, реєстрації прав інтелектуальної власності в обсязі кредитів ЄКТС відповідно до стандарту вищої освіти;

- здобуття мовних компетентностей, достатніх для представлення та обговорення результатів своєї наукової роботи іноземною мовою (англійською або іншою відповідно до специфіки спеціальності) в усній та письмовій формі, а також для повного розуміння іншомовних наукових текстів з відповідної спеціальності в обсязі кредитів ЄКТС відповідно до стандарту вищої освіти.

2.9.2. До обов'язкових компонентів освітньо-наукової програми підготовки доктора філософії включаються, як правило, навчальні дисципліни, практики, які спрямовані на оволодіння здобувачами вищої освіти знаннями щодо закономірностей розвитку людини, суспільства, права та їх взаємозв'язків, організації наукових досліджень та методології юридичної науки, оволодіння термінологією з досліджуваного наукового напрямку, формування системного наукового світогляду, застосування сучасних інформаційних технологій у науковій діяльності, набуття мовних компетентностей, достатніх для представлення та обговорення результатів своєї наукової роботи іноземною мовою (англійською або іншою відповідно до специфіки спеціальності) в усній та письмовій формі.

2.9.3. До вибірових компонентів освітньо-наукової програми підготовки доктора філософії включаються навчальні дисципліни, практики, які спрямовані на оволодіння здобувачами вищої освіти знаннями щодо розуміння теоретичних та практичних проблем, історії розвитку та сучасного стану наукових знань в сфері юриспруденції, щодо формулювання узагальнень, концептуальних ідей та пропозицій з визначення шляхів вирішення проблемних питань правової доктрини та правозастосовної діяльності, щодо здатності здійснювати експертизу проєктів нормативно-правих актів та готувати науково-правові висновки, щодо здатності готувати проєкти нормативно-правових актів та розробляти пропозиції щодо їхнього удосконалення, щодо проведення компаративістських наукових досліджень, застосування норм міжнародного приватного права, аналізу національної правової системи на предмет інтеграції та адаптації законодавства України до законодавства ЄС.

2.10. Аспірант, який підтвердив рівень свого знання іноземної мови, зокрема англійської, дійсним сертифікатом тестів TOEFL, або International English Language Testing System, або сертифікатом Cambridge English Language Assessment, на рівні C1 Загальноєвропейських рекомендацій з мовної освіти, має право:

- на зарахування відповідних кредитів, передбачених освітньо-науковою програмою аспірантури, як таких, що виконані у повному обсязі;

- на використання обсягу навчального навантаження, передбаченого для набуття мовних компетентностей, для здобуття інших компетентностей (за погодженням з науковим керівником).

2.11. Освітньо-наукова програма передбачає педагогічну практику, порядок проходження та оцінювання якої регулюється Положенням про педагогічну практику здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії, затвердженим Вченою радою Інституту.

2.12. Наукова складова освітньо-наукової програми передбачає проведення власного наукового дослідження під керівництвом одного або двох наукових керівників та оформлення його результатів у вигляді дисертації.

2.13. Наукова складова освітньо-наукової програми оформляється у вигляді індивідуального плану наукової роботи аспіранта і є невід'ємною частиною навчального плану аспірантури.

2.13.1. Здобувачу вищої освіти ступеня доктора філософії рішенням Вченої ради Інституту призначається науковий керівник з числа штатних наукових або науково-педагогічних працівників з науковими ступенями, які активно проводять науково-дослідну роботу.

2.13.2. Науковий керівник аспіранта здійснює наукове керівництво роботою над дисертацією, надає консультації щодо змісту і методології наукових досліджень аспіранта, контролює виконання індивідуального плану наукової роботи та індивідуального навчального плану аспіранта і відповідає перед Вченою радою Інституту за належне та своєчасне виконання обов'язків наукового керівника.

2.13.3. Науковий керівник, який є доктором наук, може здійснювати одночасне наукове керівництво (консультування), як правило, не більше п'яти здобувачів наукових ступенів, включаючи тих, що здобувають науковий ступінь доктора наук.

2.13.4. Науковий керівник, який має ступінь доктора філософії, може здійснювати одночасне наукове керівництво роботою над дисертаціями, як правило, не більше трьох здобувачів наукового ступеня доктора філософії.

2.13.5. На здійснення наукового керівництва роботою над дисертацією одного аспіранта науковому керівникові відводиться щороку 50 академічних годин навчального навантаження.

2.13.6. Вчена рада Інституту з урахуванням потреб аспіранта та ефективності роботи наукового керівника з підготовки докторів філософії може відвести більшу кількість годин навчального навантаження керівникові з їх оплатою за рахунок коштів спеціального фонду наукової установи.

2.13.7. Рішенням Вченої ради Інституту аспіранту може бути призначено два наукових керівники з відповідним розподілом годин навчального навантаження та обов'язків між ними.

2.13.8. Договором про надання послуг з наукового керівництва (наукового консультування) між науковим керівником (науковим консультантом) та Інститутом може бути передбачено надання таких послуг оплатно або безоплатно.

2.14. Інститут надає здобувачам вищої освіти можливість користування навчальними приміщеннями, бібліотекою, навчальною, навчально-методичною і науковою літературою, обладнанням, устаткуванням та іншими засобами навчання.

3. Нормативно-методичне забезпечення

3.1. Навчально-методичне забезпечення освітнього процесу підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії в Інституті складається із затверджених в установленому порядку освітньо-наукових програм, навчальних планів, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти; робочих програм з усіх навчальних дисциплін навчальних планів, програм з усіх видів практичної підготовки до освітньо-наукової програми тощо.

3.2. Основним документом навчально-методичного забезпечення навчальної дисципліни, передбаченим освітнім законодавством, є робоча програма освітньої компоненти (навчальної дисципліни). Програма навчальної дисципліни, передбачена п. 12 ч. 3 ст. 34 та ч. 7 ст. 35. Закону України «Про вищу освіту», є одним із складників робочої програми.

Робочі програми освітніх компонент (навчальних дисциплін, практик) у пропонованому форматі не є об'єктами права інтелектуальної власності.

3.2.1. Основним призначенням робочої програми навчальної дисципліни є:

- ознайомлення здобувачів вищої освіти та інших учасників освітнього процесу зі змістом освіти, критеріями та засобами оцінювання результатів навчання тощо.

- встановлення відповідності змісту освіти освітній програмі та стандартам вищої освіти під час акредитації;

- встановлення відповідності при зарахуванні результатів навчання, отриманих в інших закладах освіти (академічна мобільність), за іншими освітньо-науковими програмами, у попередні роки (при поновленні на навчання).

3.2.2. Як правило, робочі програми навчальних дисциплін мають щорічно оновлюватися з урахуванням результатів моніторингу та періодичного перегляду освітньо-наукових програм і, зокрема, отриманих від здобувачів освіти та інших стейкхолдерів побажань та зауважень. В окремих випадках робочі програми можуть затверджуватися на декілька (до п'яти) років, а щорічні оновлення оформлюються у вигляді додатків до них.

3.2.3. Робочі програми навчальних дисциплін розробляються науковими та науково-педагогічними працівниками, які забезпечують освітній процес за певною навчальною дисципліною, до початку теоретичного навчання з навчальної дисципліни в поточному семестрі навчального року, узгоджуються з гарантом освітньо-наукової програми, попередньо розглядаються на засіданні відповідного відділу Інституту і затверджуються Вченою радою Інституту.

3.2.4. У робочій програмі навчальної дисципліни зазначається загальна інформація: назва Інституту, назва навчальної дисципліни, рівень вищої освіти, галузь знань, спеціальність, освітньо-наукова програма, статус навчальної дисципліни (обов'язкова чи вибіркова), інформація про погодження та затвердження, розробник(и) робочої програми, рік її розробки.

Робоча програма, як правило, включає такі складники:

- опис навчальної дисципліни, у тому числі розподіл навчальної дисципліни у годинах за формами організації освітнього процесу та видами навчальних занять (відповідно до ст. 50 Закону України «Про вищу освіту»);

- мета та завдання навчальної дисципліни. У цьому складникові також зазначаються міждисциплінарні зв'язки, загальні компетентності, спеціальні (фахові) компетентності, результати навчання;

- програма навчальної дисципліни: основні теми дисципліни, які є й темами лекційних занять. При визначенні тем дисципліни і формуванні змісту програми навчальної дисципліни залежно від специфіки навчальної дисципліни доцільно включати до змісту програми навчальної дисципліни положення щодо правового регулювання певних правових явищ не тільки в національному праві, а і в міжнародному праві та праві Європейського Союзу;

- структура навчальної дисципліни, до якої входять такі елементи: розподіл часу навчальної дисципліни за темами (денна та заочна форма навчання); (за наявності) теми практичних, семінарських занять; питання, що виносяться на самостійне опрацювання;

- індивідуальні завдання (реферати, аналітичні звіти, есе, проекти правових та процесуальних документів, проекти нормативно-правових актів, висновки на

проекти нормативно-правових актів, презентації результатів виконаних завдань та досліджень тощо);

- методи навчання;
- методи і форми контролю (поточного та підсумкового контролю), у тому числі контрольні питання до заліку (екзамену);
- критерії та засоби оцінювання результатів навчання, які визначаються з урахуванням критеріїв оцінювання знань, встановлених Положенням про порядок оцінювання знань здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії, затвердженим Вченою радою Інституту;
- шкала оцінювання: національна та ЄКТС;
- рекомендована література (основна, додаткова, інформаційні ресурси в Інтернеті). До основної літератури можуть бути включені як друковані, так і електронні видання, які є основними джерелами опанування навчальної дисципліни і доступні для ознайомлення здобувачами вищої освіти (є у відкритому доступі в Інтернеті, є на сайті Інститут тощо). Додаткова література може містити інформацію про рекомендовані джерела із суміжних галузей (галузей права), опубліковані наукові роботи викладача та інших співробітників Інститут за тематикою змісту програми навчальної дисципліни. Рекомендована література має містити в тому числі й інформацію про джерела, які були оприлюднені протягом останніх п'яти років.

Викладач-розробник робочої програми навчальної дисципліни на власний розсуд може структурувати іншим чином рекомендовані джерела інформації, враховуючи специфіку навчальної дисципліни, наприклад, виокремлювати нормативно-правові акти, матеріали судової практики тощо.

Викладач може надавати здобувачам вищої освіти посилання на доступну для них наукову, навчальну та методичну літературу, а також на електронні ресурси та інші джерела інформації, у тому числі іноземні та міжнародні, які мають дозвіл власника авторських прав на вільне використання в освітньому процесі.

Як джерела інформації здобувачам вищої освіти доступні для них: друковані наукові, навчально-методичні, науково-популярні та інші видання; електронні видання; відкриті державні реєстри; оприлюднені документи та офіційні сайти органів статистики, інших установ та організацій; відкриті бази даних; аудіо-та відеозаписи; інші матеріали та джерела інформації.

Не рекомендується внесення до списків рекомендованої літератури тих джерел, які опубліковані російською мовою на території росії та білорусі, та джерел, які опубліковані російською мовою на території України після введення воєнного стану в Україні.

3.2.5. Викладач-розробник робочої програми навчальної дисципліни має право включити до робочої програми інші складники, що обумовлено специфікою змісту програми навчальної дисципліни.

3.3. Інші документи і форми навчально-методичного забезпечення навчальної дисципліни можуть визначати викладач та відповідний відділ Інститут, виходячи із необхідності максимально повного надання здобувачам

вищої освіти всієї інформації та матеріалів, необхідних для успішного вивчення дисципліни. Зокрема, це можуть бути підручники та навчальні посібники, а також авторські матеріали, розроблені викладачем: конспекти лекцій; методичні вказівки та рекомендації; індивідуальні завдання; збірники ситуаційних завдань (кейсів); комп'ютерні презентації; ілюстративні матеріали; каталоги ресурсів тощо.

4. Форми організації освітнього процесу та види навчальних занять

4.1. Освітній процес в Інституті здійснюється за такими формами: 1) навчальні заняття; 2) самостійна робота; 3) практична підготовка; 4) контрольні заходи.

4.2. Навчальне заняття – форма організації освітнього процесу, яка передбачає навчальну діяльність здобувачів освіти під керівництвом, за участю або в присутності викладача. Тривалість навчального заняття становить одну академічну годину. Два навчальних заняття можуть проводитись без перерви поспіль (пара).

4.2.1. Облік навчальної роботи визначається відповідно до Норм часу для планування та обліку навчальної роботи наукових та науково-педагогічних працівників в докторантурі та аспірантурі Інституту, затверджених наказом директора Інституту.

4.2.2. Основними видами навчальних занять в Інституті є: 1) лекція; 2) практичне, семінарське, індивідуальне заняття; 3) консультація.

4.3. Інститут має право встановлювати інші форми освітнього процесу та види навчальних занять.

4.4. Лекція – основний вид навчальних занять в Інституті, призначених для засвоєння теоретичного матеріалу. Як правило, лекція є елементом курсу лекцій, який охоплює основний теоретичний матеріал окремої або кількох тем навчальної дисципліни.

4.4.1. Темі лекційних занять, як правило, співпадають з темами програми навчальної дисципліни і визначаються робочою програмою освітньої компоненти (навчальної дисципліни). Можливе читання окремих лекцій з проблем, які стосуються даної навчальної дисципліни, але не охоплені робочою програмою. Такі «гостьові» лекції можуть проводитися провідними вченими або практичними працівниками для здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії.

4.4.2. Лекції проводяться лекторами як з числа наукових працівників (за їх бажанням), які працюють в Інституті за основним місцем роботи або за сумісництвом, так і з числа залучених працівників на підставі цивільно-правового договору, з урахуванням відповідності їх кваліфікації навчальній дисципліні, яку викладатимуть, відомостей про підвищення кваліфікації, наявності наукових публікацій за проблемами навчальної дисципліни, участі в наукових заходах, впровадження інноваційних методів роботи, інших форм інтернаціоналізації вищої освіти та наукової діяльності, інших наукових показників та показників науково-педагогічної діяльності.

4.4.3. Лекції проводяться для однієї або більше академічних груп аспірантів.

4.5. Практичне заняття – вид навчального заняття під керівництвом викладача, що полягає у виконанні здобувачем освіти індивідуального завдання з метою практичного застосування окремих теоретичних положень навчальної дисципліни.

4.5.1. Перелік тем практичних занять визначається робочою програмою дисципліни. Проведення практичного заняття ґрунтується на попередньо підготовленому методичному матеріалі – тестах для виявлення ступеня оволодіння аспірантами необхідними теоретичними положеннями або/та наборі завдань різної складності для розв'язування їх аспірантами на занятті. Вказані методичні засоби готуються викладачем, якому доручено проведення практичних занять, за погодженням з лектором даної навчальної дисципліни.

4.5.2. Практичне заняття включає проведення попереднього контролю знань, умінь і навичок аспірантів, постановку загальної проблеми викладачем та її обговорення за участю аспірантів, розв'язування завдань з їх обговоренням, розв'язування контрольних завдань, їх перевірку, оцінювання. Оцінки, отримані аспірантом за окремі практичні заняття, враховуються при виставленні підсумкової оцінки з даної навчальної дисципліни.

4.6. Семінарське заняття – вид навчального заняття, при якому викладач організує дискусію навколо попередньо визначених тем, до котрих аспіранти готують тези виступів на підставі індивідуально виконаних завдань (рефератів). Семінарські заняття проводяться в аудиторіях або в навчальних кабінетах з однією академічною групою. Перелік тем семінарських занять визначається робочою програмою дисципліни.

4.6.1. На кожному семінарському занятті викладач оцінює підготовлені аспірантами реферати, їх виступи, активність у дискусії, уміння формулювати і відстоювати свою позицію тощо. Підсумкові оцінки за кожне семінарське заняття вносяться у відповідний журнал. Отримані аспірантом оцінки за окремі семінарські заняття враховуються при виставленні оцінки за поточний контроль з даної навчальної дисципліни.

4.7. Індивідуальне заняття – вид навчального заняття, що проводиться викладачем з одним (кількома) здобувачем(ами) освіти з метою підвищення рівня їх фахової підготовки та розкриття індивідуальних здібностей.

4.7.1. Індивідуальні навчальні заняття організуються за окремим графіком з урахуванням індивідуального навчального плану аспіранта і можуть охоплювати частину або повний обсяг занять з однієї або декількох навчальних дисциплін. Види індивідуальних навчальних занять, їх обсяг, форми та методи проведення, форми та методи поточного і підсумкового контролю визначаються індивідуальним навчальним планом аспіранта.

4.8. Консультація – вид навчального заняття, що полягає у наданні викладачем роз'яснень певних положень окремої навчальної дисципліни, допомоги у проведенні здобувачами освіти самостійної роботи або виконанні індивідуальних завдань.

4.8.1. Консультація може бути індивідуальною або проводитися для групи аспірантів, залежно від того, чи викладач консультиє аспірантів з питань, пов'язаних із виконанням індивідуальних завдань, чи з теоретичних питань навчальної дисципліни.

4.8.2. Обсяг часу, відведений викладачу для проведення консультацій з конкретної дисципліни, визначається навчальним планом.

4.9. Індивідуальні завдання з окремих дисциплін (реферати, аналітичні звіти, есе, проєкти правових та процесуальних документів, проєкти нормативно-правових актів, висновки на проєкти нормативно-правових актів, презентації результатів виконаних завдань та досліджень тощо) видаються аспірантам викладачами навчальних дисциплін, якщо їх виконання передбачено робочою програмою навчальної дисципліни. Індивідуальні завдання виконуються аспірантом самостійно при консультиванні викладачем.

4.9.1. Допускаються випадки виконання комплексної тематики індивідуального завдання кількома аспірантами.

4.10. Самостійна робота здобувача освіти – форма організації освітнього процесу, що передбачає засвоєння здобувачем вищої освіти навчального матеріалу у вільний від навчальних занять час під методичним керівництвом викладача, але без його безпосередньої участі. Самостійна робота може здійснюватися у формі виконання індивідуальних завдань.

4.10.1. Зміст самостійної роботи аспіранта над конкретною дисципліною визначається робочою програмою навчальної дисципліни, завданнями та вказівками викладача.

4.11. Практична підготовка – форма організації освітнього процесу, що проводиться в науковій установі на базі відповідного відділу Інституту з урахуванням специфіки підготовки за певною освітньо-науковою програмою з метою набуття здобувачем вищої освіти професійних навичок і вмінь під керівництвом відповідного науково-педагогічного працівника (наукового працівника).

4.11.1. Практична підготовка осіб, які навчаються в Інституті, здійснюється шляхом проходження ними педагогічної практики за напрямом наукової спеціальності 081 Право, яка організовується відповідним відділом Інституту.

4.11.2. Обсяг практичної підготовки та строки її проведення визначаються навчальним планом. Організація практичної підготовки регламентується Положенням про педагогічну практику здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії, затвердженим Вченою радою Інституту.

4.12. Для оцінювання, діагностики результатів навчання здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії проводяться контрольні заходи, які включають поточний контроль та підсумковий (семестровий контроль, атестація здобувачів) контроль.

4.12.1. Оцінювання знань здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії визначається Положенням про порядок оцінювання знань здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії в Інституті, яке затверджується рішенням Вченої ради Інституту.

5. Ліквідування академічних заборгованостей та академічної різниці аспірантів

5.1. Академічна заборгованість може мати місце за результатами поточного контролю, якщо аспірант не виконав більше половини встановлених викладачем за освітньою компонентою завдань та був не допущений до підсумкового контролю, та/або за результатами підсумкового контролю.

5.2. Ліквідування академічної заборгованості з освітньої компоненти аспірантів здійснюється в усній формі як комплексна перевірка їхнього рівня знань та вмінь з кожної освітньої компоненти.

5.2.1. У випадку отримання аспірантом від 0 до 34 балів за підсумками поточного та підсумкового контролю аспіранту виставляється оцінка «незадовільно» або «незараховано» без права повторного складання підсумкового контролю.

5.2.2. У випадку отримання аспірантом від 35 до 59 балів за підсумками поточного та підсумкового контролю аспіранту виставляється оцінка «незадовільно» або «незараховано» з правом повторного складання підсумкового контролю.

5.2.3. Аспірант, який за результатами семестрового контролю отримав незадовільні оцінки або не з'явився без поважних причин на контрольні заходи, може ліквідувати академічні заборгованості за умови, що їхня кількість не перевищує 50% від загальної кількості екзаменів та заліків, передбачених індивідуальним навчальним планом на семестр.

5.2.4. За наявності поважних, документально підтверджених підстав відсутності на семестрових контрольних заходах аспіранту може бути встановлений індивідуальний графік ліквідування академічних заборгованостей.

5.3. Аспірант, який не атестований на позитивну оцінку з трьох і більше дисциплін відраховується з Інституту за невиконання індивідуального навчального плану.

5.4. Аспірант, який набрав від 0 до 34 балів за результатами вивчення навчальної дисципліни, має право повторно вивчати навчальну дисципліну за умови, якщо таку кількість балів він набрав не більше як з двох навчальних дисциплін. Повторне вивчення навчальних дисциплін здійснюється шляхом укладення додаткової угоди до договору про підготовку здобувача вищої освіти ступеня доктора філософії.

5.5. Академічна різниця – це перелік освітніх компонент навчального плану, які особа, що переводиться, поновлюється, зараховується на навчання або бажає продовжити навчання, не вивчала або вивчала не в повному обсязі (менше 75% обсягу освітньої компоненти, передбаченої навчальним планом підготовки фахівців освітньо-наукового ступеня доктора філософії в Інституті).

5.5.1. Академічна різниця виникає як наслідок наявності академічних розбіжностей навчальних планів (перелік освітніх компонент, що не вивчалися) та академічних розбіжностей з навчальних дисциплін (перелік освітніх компонент, що вивчалися не в повному обсязі).

5.5.2. Академічною різницею не вважаються навчальні дисципліни за вільним вибором аспіранта – вибіркові компоненти освітньо-наукової програми.

5.5.3. Академічна розбіжність з освітньої компоненти – це розбіжність за обсягом (менша кількість навчальних годин) або за формою підсумкового контролю (залік замість екзамену) освітньої компоненти, за якою особа атестована раніше, та відповідної освітньої компоненти навчального плану підготовки фахівців освітньо-наукового ступеня доктора філософії Інституту. Мінімальна різниця в обсязі освітніх компонент, яка викликає академічну розбіжність, складає 1 кредит.

5.6. Академічну різницю визначає відповідальний за координацію діяльності докторантури та аспірантури Інституту шляхом порівняння академічної довідки особи з навчальним планом.

5.6.1. Ліквідування академічної різниці може передбачати: 1) перезарахування або зарахування освітніх компонент, які особа вивчила до моменту переведення, поновлення, зарахування на навчання або продовження навчання; 2) вивчення та складання освітніх компонент в Інституті до початку навчання; 3) вивчення та складання освітніх компонент впродовж першого після поновлення чи переведення року (семестру) навчання шляхом їхнього включення в індивідуальний навчальний план аспіранта.

5.6.2. Рішення про визнання набутих аспірантом в іншому закладі компетентностей, здобутих результатів навчання, кредитів ЄКТС, передбачених освітньо-науковою програмою, оформлюється наказом директора Інституту.

6. Відрахування, переривання навчання, поновлення та переведення аспірантів

6.1. Порядок переведення, відрахування та поновлення аспірантів, надання аспірантам академічної відпустки, а також зміни форми навчання регламентується відповідними нормативно-правовими актами в сфері освіти.

6.2. Підставами для відрахування аспіранта є:

- 1) завершення навчання за відповідною освітньою (науковою) програмою;
- 2) власне бажання;
- 3) переведення до іншого закладу вищої освіти або наукової установи;
- 4) невиконання індивідуального навчального плану;
- 5) порушення умов договору (контракту), укладеного між Інститутом та особою, яка навчається, або фізичною (юридичною) особою, яка оплачує таке навчання;
- 6) порушення академічної доброчесності;
- 7) невиконання індивідуального плану наукової роботи або порушення строків виконання індивідуального плану наукової роботи без поважних причин, передбачених законодавством;
- 8) інші випадки, передбачені законом.

6.3. За погодженням з Радою молодих вчених керівництво Інституту приймає рішення про відрахування осіб, які здобувають ступінь доктора філософії, з закладу вищої освіти та їх поновлення на навчання.

6.3.1. Рішення щодо відрахування аспірантів та їхнього поновлення на навчання в аспірантурі Інституту оформлюються наказом директора Інституту.

6.4. Особа, відрахована із закладу вищої освіти до завершення навчання за освітньо-науковою програмою, отримує академічну довідку, що містить інформацію про результати навчання, назви дисциплін, отримані оцінки і здобуту кількість кредитів ЄКТС.

6.4.1. Аспірантам, які вибули з першого курсу аспірантури Інституту і не мають зарахованих навчальних дисциплін, видається академічна довідка з відповідним записом.

6.5. Здобувач вищої освіти ступеня доктора філософії має право на перерву у навчанні у зв'язку з обставинами, які унеможливають виконання освітньо-наукової програми (за станом здоров'я, призовом на строкову військову службу у разі втрати права на відстрочку від неї, сімейними обставинами тощо). Таким особам надається академічна відпустка в установленому порядку. Навчання чи стажування в освітніх і наукових установах (у тому числі іноземних держав) може бути підставою для перерви у навчанні, якщо інше не передбачено міжнародними актами чи договорами між закладами вищої освіти.

6.5.1. Здобувачам вищої освіти ступеня доктора філософії, призваним на військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період або військову службу за призовом осіб із числа резервістів в особливий період, гарантується збереження місця навчання.

6.5.2. Здобувачам вищої освіти ступеня доктора філософії, які реалізують право на академічну мобільність, протягом навчання, стажування чи здійснення наукової діяльності в іншому закладі вищої освіти (науковій установі) на території України чи поза її межами гарантується збереження місця навчання відповідно до Положення про академічну мобільність здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії. Такі особи не відраховуються із складу здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії.

6.6. Особа, відрахована з закладу вищої освіти до завершення навчання за відповідною освітньо-науковою програмою, має право на поновлення на навчання в межах ліцензованого обсягу Інституту.

6.6.1. Поновлення на навчання осіб, відрахованих з Інституту або яким надано академічну відпустку, а також переведення здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії здійснюються, як правило, під час канікул.

6.7. Порядок відрахування, поновлення та переведення здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії затверджується рішенням Вченої ради Інституту.

6.7.1. Поновлення та переведення здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії здійснюється з урахуванням вимог до вступників на відповідну освітньо-наукову програму.

6.7.2. Поновлення чи переведення аспірантів на перший курс навчання забороняється.

7. Наукова робота аспіранта

7. Наукова складова освітньо-наукової програми передбачає проведення здобувачем вищої освіти ступеня доктора філософії власного наукового дослідження під керівництвом одного або двох наукових керівників та оформлення його результатів у вигляді дисертації.

7.1. Основні тематичні напрями наукової діяльності здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії зі спеціальності 081 Право визначаються відповідно до Пріоритетних напрямків фундаментальних та прикладних наукових досліджень у галузі права Національної академії правових наук України (https://nals.com.ua/wp-content/uploads/2023/05/priorytet_napriamy.pdf) та Стратегії розвитку Київського регіонального центру Національної академії правових наук України на 2021-2025 роки (<https://ndi.academy/wp-content/uploads/STRATEGIYA-ROZVYTKU-KRTS-2021-2025.pdf>).

7.2. Науково-дослідна підготовка включає в себе: роботу над власним науковим дослідженням у формі дисертації, підготовку виступів на наукових конференціях, круглих столах, семінарах, підготовку наукових статей, опублікованих у вітчизняних і міжнародних рецензованих фахових виданнях, перелік яких затверджується МОН України, тез наукових доповідей на конференціях тощо, а також інші види наукової діяльності, в яких реалізовуватимуться набуті знання, вміння та навички здобувача вищої освіти ступеня доктора філософії.

7.3. Дисертація на здобуття ступеня доктора філософії є самостійним розгорнутим дослідженням, що пропонує розв'язання актуального наукового завдання в певній галузі знань або на межі кількох галузей, результати якого становлять оригінальний внесок у суму знань відповідної галузі (галузей) та оприлюднені у відповідних публікаціях.

7.3.1. Дисертації здобувачів, які здобувають ступінь доктора філософії, оформлюються відповідно до Вимог до оформлення дисертації, затверджених наказом Міністерства освіти і науки України від 12 січня 2017 року № 40.

8. Атестація здобувачів вищої освіти на третьому (освітньо-науковому) рівні

8.1. Здобувачі третього (освітньо-наукового) рівня освіти проходять періодичну атестацію. Відповідно до індивідуального плану навчальної та наукової роботи аспірант складає звіт, який підписується науковим керівником та заслуховується на засіданні відділу, до якого прикріплений аспірант. Аспіранти двічі на рік звітують про хід виконання індивідуального плану наукової роботи на засіданні відповідного наукового відділу Інституту. Рішення про атестацію/неатестацію аспіранта, прийняте відповідним науковим відділом, затверджуються на засіданні Вченої ради Інституту. На підставі рішення Вченої ради Інституту видається наказ про переведення/відрахування аспіранта.

8.2. Підсумкова атестація здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії здійснюється разовою спеціалізованою вченою радою на підставі публічного захисту наукових досягнень у формі дисертації. Він дозволяє

встановити відповідність рівня підготовки аспіранта вимогам, що висуваються до доктора філософії в галузі права.

8.2.1. Стан готовності дисертації аспіранта до захисту визначається науковим керівником (або спільним рішенням двох керівників).

8.2.2. Обов'язковою умовою допуску до публічного захисту дисертації є успішне виконання аспірантом його індивідуального навчального плану та індивідуального плану наукової роботи, підтвердженням чого є довідка про виконання освітньо-наукової програми і висновок наукового керівника (керівників) з оцінкою роботи здобувача у процесі підготовки дисертації та виконання індивідуального плану наукової роботи та індивідуального навчального плану.

8.2.3. Строк і тривалість проведення атестації визначається графіком навчального процесу.

8.3. Порядок підготовки здобувача вищої освіти ступеня доктора філософії до публічного захисту дисертації, порядок утворення разової спеціалізованої вченої ради наукової установи та присудження нею ступеня доктора філософії, а також скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради про присудження зазначеного ступеня регулюються Положенням про підготовку здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії у Інститут, постановою Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах)» від 23 березня 2016 року № 261, постановою Кабінету Міністрів України «Про присудження ступеня доктора філософії» від 6 березня 2019 р. № 167.